

"Anem bé. L'evolució va en el bon sentit"

"Cal plantar cara al Front National"

Joan-Pau Alduy, batlle president de la vila de Perpinyà, parla en aquesta entrevista dels atacs que ha rebut la seva política d'acostament al Principat i de les claus que marquen el desenvolupament futur de la Catalunya Nord.

Aquests darrers mesos s'ha viscut a Perpinyà i al conjunt de la Catalunya Nord una viva polèmica sobre la catalanitat. Des d'institucions estatals i locals, de sectors polítics conservadors o de determinats mitjans de comunicació s'han fet manifestacions o actuacions clarament hostils a la recuperació de la catalanitat. Considereu que es tracta d'una campanya organitzada?

—No crec que hi hagi cap campanya organitzada per combatre la política que he posat en marxa. Per dues raons. Primera, perquè aquesta política no és gens agressiva. Només cerca de recordar fets geogràfics i econòmics que fan que la presa de posició de Perpinyà obligui els homes i les dones d'aquesta ciutat a entendre que estan adossats a una formidable potència econòmica que és avui Catalunya i que no aprofitar aquest veïnatge és una error d'estratègia, comercial i de sentit comú. Quan tens això al cap, cal analitzar què frena i què afavoreix aquest acostament. De primer, què l'afavoreix. És veritat que quan es parla de Perpinyà la Catalana, quan s'hi desenvolupa l'ús de la llengua perquè la gent que ve del sud se senti a casa seva, es fa una reconquesta identitària, però més enllà, també es fa una acció comercial clàssica. Quant a allò que el frena, és ben senzill. Tenim un gran dèficit de comunicació. El TGV no és fet o, més aviat, el túnel d'enllaç Barcelona-Perpinyà no és construït. Tampoc no hi ha articulada l'Europa econòmica i social, és a dir la moneda única i la convergència de les polítiques socials. Això fa que avui la posició fronterera sigui una posició que ens posa en una situació competencial desfavorable, i certament això és un obstacle al desenvolupament d'aquesta política d'acostament, perquè, és clar, són molts els qui em diuen: "És tot al revés senyor Alduy. Ens trobem en una situació de competència, no pas de complementarietat".

—Creieu que això pot comprometre la vostra política?

—Bé, aviat en tindrè una prova; la prova de la zona franca de Perpinyà. Si la zona franca, que eliminarà el pagament de càrregues socials, no aconsegueix d'atreure empreses del sud, llavors és que realment m'hauré equivocat. Això voldrà dir que les dificultats

ARXIU / RAFA GIL

Joan-Pau Alduy. Considera que els atacs contra la seva política de recuperació de la catalanitat no responen a una campanya organitzada.

que tenim no són únicament econòmiques, sinó més greus. Són obstacles d'estratègies de desenvolupament i que els catalans del sud consideren que Perpinyà no té una posició interessant. Jo crec que, als catalans del sud, els agrada de venir a Perpinyà. Ser a Perpinyà per a ells és trobar-se en el sistema comercial, jurídic i administratiu francès; i això els obre la porta del mercat francès. El veritable obstacle avui és que les càrregues i els impostos a França són molt superiors als que es paguen a l'altra banda del Pirineu i, finalment, és més fàcil per a una empresa de Perpinyà d'instal·lar-se al sud que no pas per una del sud d'instal·lar-se al nord.

—Però, comparada amb algunes altres ciutats del sud de França com és ara Narbona, sembla que hi falti dinamisme a Perpinyà. A més, no tothom té aquí la mateixa idea sobre les relacions amb el sud, no?

—Jo em penso que a Perpinyà la política que faig és avui àmpliament reconeguda i, si hi ha aquí o allà alguna agressivitat, sobretot verbal, crec que és precisament perquè aquesta política ha estat ben desenvolupada. Actualment, en els sopars-debats en què participo, ja no em cal parlar d'aquesta política catalana. Sempre hi ha algú a la sala que s'hi agafa i la descabdella. Això no passava fa tres anys. Crec que, en aquest sentit, la història marxa, les mentalitats han canviat enormement respecte a aquesta qüestió.

—I l'actitud de les institucions del sud és la que us esperàveu?

—Justament, l'experiència que he tingut aquests tres últims anys —i com jo són molts els qui l'han feta— és aquest formidable acolliment, calorós, afectuós que he rebut al sud. És sempre molt emocionant de veure la qualitat d'aquest acolliment quan anem a Figueres, a Girona, a Barcelona, a Calella i a Granollers. És emocionant.

—Aquesta política d'acostament a Catalunya no agrada tothom.

—Sí. Aquí i allà, ho repeteixo, hi ha encara una certa oposició. És molt minoritària, són escaramusses de rereguarda, sense efectes reals. És veritat que els qui defensen la "preferència nacional", en general xenòfoba i racista, no paren d'acusar d'antifrancesa aquesta política catalana. És una posició ridícula. Ben a l'entorn, jo defenso França quan parlo català a Barcelona. Aquesta amistat, aquesta complicitat que tenim entre catalans del sud i del nord permet de desenvolupar al sud del Pirineu una veritable francofília.

—Aquesta opinió no sembla compartida pel representant de l'estat a Perpinyà, el prefecte Bernard Bonnet.

—En efecte. Diverses anècdotes alimenten la idea que França continua essent igual de jacobina i de fre-

da en les seves relacions culturals frontereres, però jo puc destacar-vos una altra anècdota, tan important o més, que us descuideu. Quan va venir a Perpinyà el ministre d'Educació, François Bayrou, que és el número tres del govern francès, i que té més vocació que ningú, com a ministre d'Educació, de defensar la llengua francesa, no va dubtar gens a contestar en bernès, davant de tothom, les preguntes que li feia en català Llorenç Planes, president d'Unitat Catalana. I aquest mateix ministre ha acceptat que l'escola catalana Arrels s'integrés a l'escola pública francesa en igualtat de drets i deures com una altra escola qualsevol. Aquestes anècdotes són, per mi, més importants que no pas les altres, que són simples epifenòmens. Com ja he dit, per mi el llibre ja és tancat.

—Un article recent al setmanari L'Événement du Jeudi sobre les relacions transfrontereres ha provocat una nova reacció del prefecte, que ha escrit a uns quants parlamentaris. L'heu rebuda, aquesta carta?

—No, me n'han parlat, d'aquest document, però no l'he rebut. No l'he vist i per tant considero que no existeix. Ara, també és veritat que, si existís, seria una anècdota més. Bé...

—I els atacs des de determinats mitjans de comunicació?

—No se'ls llegeix ningú. Personalment no vull perdre temps en aquestes piteteses que van fer rajar molta tinta, però que van provocar l'animadversió de la gent. Penso en aquesta magnífica sardana que era molt bonica de veure. Jo crec que anem bé, que l'evolució va en el bon sentit, que recuperarem una catalanitat orgullosa, normalitzada, que entra en els costums naturalment, sense cap agressivitat. El batlle de Perpinyà té el plaer de constatar que fa uns quants progressos en català i que pel carrer alguns li diuen uns mots en català. Hi ha molta afeció en aquesta recon-

questa, és molt ben rebuda. En tres anys s'ha passat de l'obligació d'un combat militant, fins i tot agressiu, a la serenitat dels qui saben que tenen una cultura forta i que quan s'és fort es pot ser tolerant.

—Mai no s'ha sentit pressionat a trencar la seva relació amb Unitat Catalana?

—Sí, però jo formo part d'un partit que es diu Force Démocrate que sempre ha fet de l'afirmació de les seves conviccions i de la tolerància, la base del seu compromís. Estic content de tenir en el meu equip de Perpinyà-Oxigen membres d'Unitat Catalana, que representen una història del moviment polític català. Estan arrelats en una història, tenen una certa visió de la política original, particular, que enriqueix la visió col·lectiva de l'equip Perpinyà-Oxigen. A més, el treball de relació permanent amb el sud que fa Unitat

"Jo em penso que a Perpinyà la política que faig és avui àmpliament reconeguda i, si hi ha alguna agressivitat, sobretot verbal, crec que és perquè aquesta política ha estat ben desenvolupada."

Però és molt minoritària, sense efectes reals"

ARXIU / RAFA GIL

Catalana és exemplar. En definitiva, són persones competents.

—A les darreres eleccions es va poder constatar un viu augment del Front Nacional a la vila de Perpinyà. Us preocupa aquest ascens de l'extrema dreta a la vostra ciutat? Quines mesures es poden prendre per evitar-lo?

—No sóc d'aquests que tenen la idea que a França hi ha, de l'un costat, els partits democràtics, i de l'altre, el Front Nacional. França és un país divers i resulta que entre els corrents polítics diversos hi ha el Front Nacional. El que em preocupa, això sí, és de veure que el Front Nacional, que és cada vegada més coherent amb les seves arrels totalment xenòfobes i racistes, aconsegueixi de progressar. I cal arribar a entendre per què progressa. Primerament, hi ha condicions objectives, com la crisi econòmica. Quan diuen a un persona sense feina, "és culpa d'un emigrat, que no en tinguis", la simplicitat d'aquesta afirmació pot convèncer, malauradament. També hi ha la imatge que han donat alguns partits i homes polítics francesos que ha perjudicat els fonaments de la República. Un home públic ha de donar exemple i el que s'ha vist amb aquests *affaires* ha reforçat una mena de moviment de rebuig contra els partits al poder. Personalment, crec que el veritable combat contra el Front Nacional se situa a tres nivells. Primerament, no podem acceptar que el llenguatge, els mots, es transgredeixin. Quan el senyor Le Pen parla de desigualtat de races diu una cosa greu i cal afirmar ben fort que es tracta d'una transgressió inadmissible. La igualtat de les races és una conquesta política, no pas una conquesta científica. És una conquesta política i com a tal no se'n pot acceptar, mai dels mai, el qüestionament.

Cal mostrar-se ferm en les pròpies conviccions i saber recordar-les quan s'escau. El segon punt és que també cal fer entendre que la societat en què vivim no és solament una societat de drets, sinó també de deures. Si no sabem aplicar la llei, donar seguretat als ciutadans, aplicar les lleis sobre la immigració, si no sabem aturar algunes desviacions molt greus, el Front Nacional progressarà, és clar que sí. La incivilitat acaba creant un clima que porta la gent a votar aquest partit. Cal treballar pel que en dic una societat de deures. Cal obligar els ciutadans a complir el seu deure. El tercer punt és que calen militants, militants que parlin sobre el terreny, que ajudin la persona gran agredida, que combatin les actituds racistes...

—Militants, en coneixeu?

—Sí que en conec i en fabriquem cada vegada més. Jo dic que cal construir una força per plantar cara al Front. El temps dels compromisos ha tornat i jo estic entusiasmat amb totes les discussions que tinc amb els joves i de veure que aquest jovent, contràriament a allò que diuen, té ganes de comprometre's. És veritat que els partits polítics no els atrauen, perquè diuen unes coses i en fan unes altres de contràries. És veritat, sí, però a l'hora de debatre uns valors, de reunir-se al voltant d'una taula —per més que un hom sigui d'origen, de barri i de religió diferents—, la cosa té ressò. La gent està tipa d'aquesta societat fragmentada en la qual cadascú es troba tancat. Els joves n'estan tips i necessiten trobar un lloc comú per conèixer-se, per desenvolupar accions, reflexions en comú i lluitar per una evolució diferent de la nostra societat.

"Jo crec que anem bé, que l'evolució va en el bon sentit, que recuperem una catalanitat orgullosa, normalitzada, que entra en els costums naturals, sense cap agressivitat."

Pere Codonyan / Pere Martí